

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 3Cpr/2/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5914207487
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Krajčiová
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2016:5914207487.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudkyňou Mgr. Renátou Krajčiovou v spore žalobcu: N. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ľ. G. XXXX/XX, Z. R., zast. JUDr. Petrom Harakálym, advokátom, AK Mlynská 28, 040 01 Košice, proti žalovanému: MAKS-D, s.r.o., so sídlom ul. M. R. Štefánika 1, 972 71 Nováky, IČO: 36332534, zast. Advokátska kancelária NIŽNÍK & Partners, s.r.o., so sídlom Kováčska 49, 040 01 Košice, IČO: 47244488, o určenie, že obsah a podmienky dodávateľskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 20.11.2010 počas výkonu práce, je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** v celom rozsahu.

II. Súd **p r i z n á v a** žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

III. Súd návrh žalovaného na prerušenie konania **z a m i e t a**.

IV. Súd priznáva svedkovi: C. R., nar. XX.X.XXXX, bytom V. XXX, svedočné za účasť na pojednávaní konanom na Okresnom súde Ružomberok dňa 27.9.2016 vo výške 7,10 eur, ktoré mu je žalobca povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 10.11.2014 domáhal, aby súd určil, že obsah a podmienky dodávateľskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 20.11.2010 počas výkonu práce, je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %. Žalobca uviedol, že dňa 20.11.2010 vykonával práce v prospech žalovaného, keď utrpel ťažký pracovný úraz, a to tak, že vinou inej osoby bol zasiahnutý nedostatočne zabezpečenou kovovou rúrou upevnenou na žeriave počas demontáže konštrukcie starého nepoužívaného potrubného mosta. Prevádzkovateľom autožerjavu bol žalovaný, v prospech ktorého žalobca vykonával práce. Miestom výkonu prác bol objekt Mondi SCP a.s. Ružomberok, pre ktorého žalovaný realizoval dodávku prác. Ďalej žalobca uviedol, že pri hľadaní práce bol zo strany žalovaného usmerný na vybavenie živnostenského oprávnenia. Tak bol „formálne“ na základe živnostenského oprávnenia zo dňa 20.7.2007 vedený v živnostenskom registri č. 530-8213 na Obvodnom úrade v Dolnom Kubíne, IČO: 43688624 ako SZČO. Žalovaný pre Mondi SCP a.s. Ružomberok vykonával práce na základe ústne uzatvorenej dohody, žalovaný bol hlavným dodávateľom stavebných prác, riadil a prideloval práce vrátane prác na odstránení prekážajúcej konštrukcie. Žalobca nemal odborné školenie, vykonával iba pomocné práce za dohodnutú cenu, prácu nevykonával sám, na vlastnú zodpovednosť, práce boli vykonávané na dohodnutom mieste, pridelované, kontrolované a preberané žalovaným. V kritický deň prácu žalobcovi pridelil žalovaný. Vykonával pomocné práce pre pána Badánika, ktorý bol taktiež SZČO. Kontrolný systém u žalovaného bol zameraný aj na

kontrolu dochádzky, povinnosť nosiť osobné ochranné pracovné prostriedky a pracovný odev s logom firmy žalovaného. Dohodnutú cenu 5,60 eur/hodina žalobca žalovanému fakturoval podľa počtu odpracovaných hodín, ktoré museli byť zo strany žalovaného odsúhlasené. Žalobca fakturoval každý mesiac iba jednému partnerovi. Pre iných žiadnu podnikateľskú činnosť nevykazoval, čo svedčí o závislej činnosti. Preto celkový obsah vzťahu žalovaný - žalobca predpokladá, že sa nejedná o štandardnú zmluvu o dielo v zmysle ust. § 536 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorej vykonával konkrétne dielo, a to sústavne, samostatne, na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku v zmysle požiadavky § 2 Obchodného zákonníka. Uzatvorená zmluva neobsahovala všetky podstatné náležitosti v zmysle zákona, ktorými sú určenie zmluvných strán, určenie diela, určenie záväzku objednávateľa zaplatiť cenu diela za vykonanie diela (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Mobdo/1/2007). Známý skutkový stav, právny stav a skutočný obsah zmluvného vzťahu určuje, že medzi žalovaným a žalobcom v skutočnosti ide o zastretý právny úkon nahradzujúci riadnu pracovnú zmluvu, nakoľko sú splnené všetky podmienky závislej činnosti (kumulatívne) kogentnej právnej úpravy Zákonníka práce. V čase pracovného úrazu platný Zákonník práce zakotvoval v § 1 ods.2 pojem závislej práce, pričom vyžadovalo sa kumulatívne splnenie 8 identifikačných znakov. Podľa citovaného ustanovenia za závislú prácu, ktorá je vykonávaná vo vzťahu k nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca sa považuje výlučne osobný výkon práce zamestnanca pre zamestnávateľa podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, za mzdu alebo odmenu, v pracovnom čase, na náklady zamestnávateľa, jeho výrobnými prostriedkami a na zodpovednosť zamestnávateľa a ide o výkon práce, ktorá pozostáva prevažne z opakovania určených činností. V prípade žalobcu je splnených všetkých 8 identifikačných znakov pojmu závislá práca pre splnenie domnienky a prezumpcie existencie pracovného pomeru. Takto skutkovo a právny vymedzený vzťah kogentná povaha Zákonníka práce a existenčná obava žalobcu ako slabšej strany o svoj osud voči žalovanému pars potentior mu bránili obrániť sa na súd so žalobou o určení skutočnej právnej povahy vzťahu, aj keď časom trvania pracovného pomeru jeho záujem dosiahnuť spravodlivosť podstatne klesla a po vzniku pracovného úrazu zanikla v dôsledku existujúceho zdravotného stavu, ktorý mu to osobne neumožňuje. Podmienky v zmluvnom vzťahu jednoznačne svedčia pre pracovnoprávny vzťah, resp. obdobný vzťah, pretože žalobca bol pri výkone prác pre platiteľa príjmu povinný dodržiavať jeho pokyny alebo príkazy. Keďže obsah zmluvného vzťahu svedčí pre pracovnoprávny vzťah, resp. obdobný vzťah, je daná aj zodpovednosť žalovaného podľa § 195 Zákonníka práce a § 8 zákona č. 461/2003 Z.z. za vzniknutý pracovný úraz a jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu. Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon. U simulovaného konania, v ktorom absentuje vážnosť vôle, simulovaný úkon sa považuje za absolútne neplatný podľa ust. § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka a teda nemá za následok vznik, zmenu, zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo ex lege a pôsobí ex tunc voči každému. Toto právo sa nepremičuje ani nezaniká. Súd musí na absolútnu neplatnosť prihliadať ex off. Žalobca v dôsledku pracovného úrazu bol dočasne PN od 20.11.2010 do 18.11.2011 vrátane. V dôsledku úrazu žalobca utrpel zlomeninu lebky v pravej spánkovotemennej oblasti s krvácaním do mozgu, pomliaždenie mozgového tkaniva v pravej spánkovotemennej oblasti, trieštivú zlomeninu oboch kostí ľavého predlaktia s posunom úlomkov a zlomeninu ľavej kľúčnej kosti v oblasti úponu na hrudnú kosť s následkom vážnych mozgových alebo duševných porúch po ťažkom poranení hlavy, poúrazovej hemiparézy, vzniku kostného defektu v lebečnej klenbe, obmedzenia pohyblivosti ramenného kĺbu ťažkého stupňa a obmedzenia pohyblivosti laktového kĺbu ľahkého stupňa. Žalobca na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne má priznaný invalidný dôchodok od 19.11.2011 v sume 233,90 eur mesačne s mierou poklesu schopnosti zárobkovej činnosti v rozsahu 75 %. K zániku živnostenského oprávnenia žalobcu došlo dňa 28.2.2011. V prípade žalobcu sú splnené podstatné obsahové náležitosti riadnej pracovnej zmluvy - deň nástupu do práce, miesto výkonu práce, druh práce, jeho stručná charakteristika a mzda. Bez ohľadu na jej pomenovanie by sa jednalo vždy o pracovnú zmluvu. Zastretý pracovný pomer je odlišný od skutočného obsahu práce s úmyslom eliminovať alebo zoslabiť ochranu fyzickej osoby vykonávajúcej prácu, ktorú jej poskytuje zákon alebo s cieľom vyhýbať sa plateniu daní a finančných záväzkov v oblasti sociálneho zabezpečenia. Žalovaný odmieta zodpovednosť za poškodenie na zdraví a skutočnosť, že v zmluvnom vzťahu so žalobcom ide o zastretý právny úkon. Odškodňovanie pracovných úrazov a chorôb z povolania realizuje Sociálna poisťovňa. Pre samotné konanie o uplatňovanie náhrady úrazových dávok pred Sociálnou poisťovňou podľa zákona č. 461/2003 Z.z. musí byť najprv vyriešená táto otázka ako spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom podľa § 14 Zákonníka práce.

2. Právny zástupca žalovaného vo svojom prednese na pojednávaní konanom dňa 20.10.2015 navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť, keď mal za to, že existuje prekážka litispendencie, t.j. skôr začatého

konania, nakoľko na tunajšom súde prebieha konanie pod sp.zn. 7C/19/2013, v ktorom konaní totožný žalobca žaluje totožného žalovaného o zapltenie bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia a vychádza z totožných skutkových okolností. Ďalej uviedol, že žaloba v označenom konaní 7C/19/2013 je žalobou na plnenie, ktorá fakticky skonžurovala žalobu na určenie, teda súd v označenom konaní bude vyhodnocovať otázku existencie právneho vzťahu medzi účastníkmi konania ako otázku predbežnú a jej vyhodnotenie bude potrebné pre rozhodnutie súdu v merite veci. Ďalej uviedol, že neexistuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže žalobca skôr podal žalobu na plnenie ako žalobu na určenie a teda nemožno tvrdiť, že by postavenie žalobcu bolo právne neisté.

3. Právny zástupca žalobcu v podaní doručenom tunajšiemu súde dňa 29.10.2015 uviedol, že nemôže ísť o prekážku litispendencie, keďže rozšírenie návrhu v konaní č. 7C/19/2013 vedenom na Okresnom súde Ružomberok bolo odmietnuté.

4. Právny zástupca žalobcu vo svojom prednese na pojednávaní dňa 24.11.2015 zotrval na podanom návrhu.

5. Právny zástupca žalobcu vo svojom vyjadrení doručenom tunajšiemu súde dňa 15.12.2015 zaoberal sa otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Poukázal, že základným účelom určovacej žaloby v zmysle ust. § 80 písm. c) OSP je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka právneho vzťahu. Žalobca pre svoje tvrdenie, že pomocné práce vykonávané pre žalovaného majú charakter závislej práce a medzi ním a žalovaným existoval pracovný pomer, na základe čoho je možné predmetný úraz považovať za pracovný úraz, doteraz nemá dostatočne potvrdený pevný základ, a to z dôvodu, že pre žalovaného pracoval len na základe ústnej dohody a nebola medzi nimi formálne uzatvorená písomná pracovná zmluva, čo robí jeho právne postavenie vo vzťahu k týmto nárokom zjavne neistým, teda je splnený prvý a základný predpoklad naliehavého právneho záujmu žalobcu. Ďalším nevyhnutným predpokladom je skutočnosť, že určovací návrh je vhodným procesným nástrojom na odstránenie právne neistého postavenia žalobcu. Podľa žalobcu stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza, nie je možné odstrániť iným právnym prostriedkom. V danom prípade, nakoľko ide o spor z pracovného vzťahu, resp. o spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom, je daná právomoc súdu rozhodovať v týchto veciach. O existencii pracovnoprávneho vzťahu neprináleží rozhodovať žiadnemu inému orgánu. Zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení zveruje Sociálnej poisťovni v prípade pracovných úrazov prejednávať a rozhodovať len nároky o úrazových dávkach. Pokiaľ bolo poukázané na oprávnenie Sociálnej poisťovne samostatne posudzovať predbežné otázky (§ 198 ods. citovaného zákona), poukázal na ust. § 172 ods.2 citovaného zákona, podľa ktorého Sociálna poisťovňa rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia a účastníkov právnych vzťahov starobného dôchodkového sporenia v konaní sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia len v rozsahu upravenom týmto zákonom. Sociálna poisťovňa je teda oprávnená preskúmať len skutočnosť, či žalobca bol zamestnancom v zmysle § 4 citovaného zákona, pričom sa zameriava len na to, či existuje medzi zamestnávateľom a zamestnancom pracovná zmluva, resp. či je zamestnanec riadne prihlásený v Sociálnej poisťovni v zmysle citovaného zákona a iné skutočnosti pri preskúmaní existencie pracovnoprávneho vzťahu nepreveruje, nakoľko jej to ani neumožňuje rozsah právnej úpravy citovaného zákona. Pokiaľ však žalobca tvrdí, že skutočný pracovný pomer u žalovaného bol zastretý iným právnym úkonom, túto otázku nie je Sociálna poisťovňa oprávnená preskúmať, pretože presahuje rozsah činnosti Sociálnej poisťovne stanovený citovaným zákonom. Práve v občianskom súdnom konaní je daná právomoc súdu na konanie a rozhodnutie o tom, či je možné právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným považovať za pracovnoprávny vzťah na základe naplnenia všetkých obligatórnych charakteristických znakov závislej práce v zmysle § 1 ods.2 Zákonníka práce a takýmto rozhodnutím súdu v občianskom súdnom konaní by bola následne viazaná Sociálna poisťovňa v zmysle § 198 ods.1 citovaného zákona a až následne by mohla prejednať nároky žalobcu na priznanie úrazových dávok v zmysle citovaného zákona. Žalobca poukázal na skutočnosť, že si v Sociálnej poisťovni uplatnil nároky na úrazové dávky - náhradu bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, na úrazovú rentu a na úhradu liečebných nákladov, pričom Sociálna poisťovňa označenými rozhodnutiami prerušila konania z dôvodu prebiehajúceho občianskeho súdneho konania o predbežnej otázke. Ďalej podotkol, že nesprávne posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu v zmysle, že tento nie je daný, znamená odopretie súdnej ochrany. Ďalej zdôraznil, že žalobca sa nemôže domáhať svojich nárokov priamo žalobou o plnenie. Ak sa v konaní potvrdí skutočnosť, že medzi žalobcom a žalovaným existoval pracovnoprávny vzťah a predmetný úraz žalobcu bude pracovným úrazom, v

konaní o nárokoch žalobcu z tohto pracovného úrazu bude vecne príslušná na konanie a rozhodnutie Sociálna poisťovňa v zmysle § 120 ods.1 citovaného zákona. Pokiaľ však nebude ustálený pevný právny základ, nebude môcť Sociálna poisťovňa vo veci riadne konať a rozhodnúť. Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení je nepochybne daný z dôvodu zvýšenej kvality právneho postavenia žalobcu v prípade, ak tento vykonával pre žalovaného závislú prácu. Zamestnanec v rámci pracovnoprávných vzťahov požíva zvýšenú ochranu v rôznych smeroch, čo je korelátom skutočnosti, že je vo vzťahu podriadenosti k svojmu zamestnávateľovi. Konkrétne v prípade žalobcu a jeho obrazu je daná zvýšená právna ochrana v tom smere, že v prípade pracovného úrazu je daná automaticky zodpovednosť za škodu zamestnávateľa bez toho, aby túto bolo potrebné osobitne skúmať. Pre vznik nároku na úrazovú dávku, ktoré sa zo zákona hradia z úrazového poistenia, sa vyžaduje len to, aby osoba utrpela pracovný úraz. Závažným spôsobom by došlo k uľahčeniu dosiahnutia uspokojenia jeho zákonných nárokov. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/157/2008 zo dňa 29.9.2009, z ktorého okrem iného vyplynulo, že na rozhodovanie o žalobe, predmetom ktorej je určenie, že označený úraz je pracovným úrazom, nie je daná právomoc žiadneho iného orgánu a preto rozhodovanie o nej patrí do právomoci súdu, aj keby inak neboli splnené podmienky v zmysle uvedeného ust. § 80 písm. c) OSP. Hoci Najvyšší súd SR v závere odôvodnenia uviedol možnosť Sociálnej poisťovne v zmysle ust. § 198 ods.1 citovaného zákona posudzovať predbežné otázky, je zrejmé, že nezrušil rozhodnutia súdom nižších stupňov, pokiaľ rozhodovali o podanej žalobe v časti o určenie, že označovaný úraz je pracovným úrazom. Vzhľadom k tomu mal za to, že je daný naliehavý právny záujem v súlade s § 80 písm. c) OSP.

6. Substitút právneho zástupcu žalovaného vo svojom prednese na pojednávaní dňa 27.09.2016 vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu, nakoľko premlčacia doba je v tomto prípade 3-ročná v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a k úrazu došlo dňa 20.11.2010, žaloba bola podaná 10.11.2014. Tiež poukázal, že na požadovanom určení nie je naliehavý právny záujem, nakoľko konanie vedené tunajším súdom pod sp.zn. 7C/19/2013 je právoplatne skončené, žaloba na plnenie skonzovala žalobu na určenie. Otázky, ktoré sú predmetom tohto konania, si predbežne vyrieši Sociálna poisťovňa. Rozhodnutia Sociálnej poisťovne o prerušení konaní sa týkajú konania vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 7C/19/2013. Toto konanie už bolo skončené, preto vo veci by mala rozhodnúť Sociálna poisťovňa. Opätovne navrhol prerušiť toto konanie do rozhodnutia Sociálnej poisťovne o nároku žalobcu, ktorý bol uplatnený, keďže Sociálna poisťovňa v tomto konaní je oprávnená rozhodnúť o úrazových dávkach žalobcu.

7. Žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že v uvedenej dobe bol nezamestnaný, dal echo kamarátom, že hľadá robotu. Bol kontaktovaný známym Milanom Badánikom, ktorý robil vo firme žalovaného pre Mondi, že potrebujú zámočníka. Mal k tomu blízko, bol nástrojár. Milan Badánik ho zobral do firmy žalovaného, on tam už bol zamestnaný, poznal sa s kolektívom firmy, s vedúcim aj majstrom. Po rozhovore s majstrom G. I. mu bolo povedané, že môže nastúpiť. Odvtedy behom 3 dní začal chodiť do zamestnania do firmy žalovaného. Pri prvej komunikácii s majstrom G. I. mu tento uviedol, aká bude jeho náplň práce. Po tomto rozhovore ho zobral za vedúcim firmy pánom R., ktorý upresnil, čo odo neho chcú, riešili platové podmienky, dohodli sa na hodinovej tarife za vykonanú prácu. Podpisovali niečo, čo sa týka zárobku, o tej tarife, nakoľko na tom trval. Touto zmluvou nedisponuje. Postupom času vyfasoval náradie od firmy žalovaného, monterkovú súpravu, prilbu s logom firmy, čistiace prostriedky prostredníctvom pána J., ktorý mal vo firme na starosti dochádzku. V tom čase mal otvorenú živnosť. Pán Milan Badánik ho upovedomil a, čo je treba si vybaviť, tak si vybavil živnosť. Živnosť si otvoril preto, aby mohol byť zamestnaný vo firme žalovaného, bola tam taká podmienka. Nevie, kto mu to povedal, či pán I. alebo pán Badánik, prejednával to aj s pánom R., keď sa dojednávali o plate. Práca bola organizovaná tak, že do práce chodievali na 6.00 hod., prezliekli sa do pracovného odevu. Behom chvíle ich majster rozdelil na určité práce, prevádzky. Vždy povedal konkrétne, čo sa ide robiť. V priebehu práce ich majster chodil kontrolovať, prípadne poradiť, ak nastal problém. Vedúci firmy pán R. zháňal zákazky, čo odkomunikoval s majstrom I., ktorý bol zodpovedný za vykonanie zadaných prác. Keď sa zohnala práca, povedal im, aká bude tarifa, spýtal sa ich, či súhlasia, či idú, napr. do U.S. Steel Košice, vybavoval im ubytovanie. Chodili na Badánikovom aute, cestovné bolo preplácané firmou, aj ubytovanie bolo firmou zaplatené. Dotyčný, čo si to uplatňoval, to dostal k výpláte. Majster bol prítomný pri robotách aj mimo Mondi, firma si odpracované hodiny kontrolovala, pán J. každý deň si zapísal, koľko hodín boli v robote. Každý zamestnanec mal čip s menom a názvom firmy. Vstupku do Mondi dostal len ten, čo absolvoval školenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, mali tiež voľný vstup na parkovisko, také isté podmienky ako zamestnanci závodu. Vedúci pán R. im určil, že sa musia zúčastniť školení

BOZP, ktoré organizoval bezpečnostný technik, bolo tam oddelenie BOZP v podniku Mondí. Čo sa týka prestávok, v práci mali určené od zamestnávateľa hodinu na obed. Padla hodina a išli sa najesť od 12.00 hod. do 13.00 hod.. V prípade havarijných prác sa to posunulo. V práci bol zaradený ako príprava na zváranie, napríklad vybrúsenie praskliny pre zvárača. Ráno, keď prišiel do práce, vedel, čo bude robiť, mal zaradenie - príprava na zváranie. Havarijné situácie sa riešili nárazovým spôsobom. Čo sa týka materiálu na vykonanie prác, bol tam skladník, ktorý nakupoval potrebný materiál. Tiež tam boli šoféri a žeriavnik, nákladná doprava Iveco a Avia. Nakoľko mal vodičský preukaz skupiny C a E, robil aj prepravu na nákladných vozidlách a na osobných autách, keď bolo treba. Po prijatí do tejto roboty sa stotožnil so zamestnancami. Raz do týždňa chodili na odstavky, t.j. odstaviť sa stroj, aby mohli odstrániť zistené poruchy. Robota musela prebehnúť čo najrychlejšie. Čo sa týka výplaty, počet hodín potvrdil zamestnanec pán J.. Na základe vyúčtovania hodín dostali peniaze z firmy na účet. Keď si chcel zobrať v práci voľno, zavolať G. I., či s tým súhlasí, vždy to bolo iba na deň. Uistil ho, že na druhý deň do roboty príde. Bolo to veľmi málo krát. Keď mu súhlas nedal, musel do roboty prísť, tento stav trval 5 rokov. Do práce chodil 5 dní, víkend mali voľný, keď boli sviatky, robili, z hľadiska porúch museli byť v robote. Živnostenské oprávnenie si vybavoval sám. Pracoval pod obchodným menom Miroslav Tekeliak pre žalovaného, odvody do sociálnej poisťovne a zdravotnej poisťovne si platil. Podával si každý rok daňové priznanie. Odmena mu bola vyplácaná na základe faktúry. Považoval sa za zamestnanca. Všetko bolo pod firmou žalovaného. Žalovaný bol zamestnávateľ. Faktúry nevystavoval obchodnej spoločnosti, ale zamestnávateľovi. Mali dohodnuté, koľko má dostať za hodinu, keď mal odrobené hodiny, mali mu zaplatiť. Niekedy mal zaplatené menej, keď mal voľno, niekedy viac, keď robili navyše. Z práce odchádzal o 16.00 hod. Keď bolo treba, v prípade súdneho odstránenia závad boli v robote aj v sobotu, vo sviatky. Na 100 % zamestnancom žalovaného bol pán J.. Žalovaný ohľadom živnostenského oprávnenia mu povedal, aby si vybavil živnostenský list, ale nikto ho nenútil.

8. Svedok N. E. vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že so žalobcom spolu pracovali u žalovaného, kde momentálne on naďalej pracuje. Bol šoférom. Neboli so žalobcom v kontakte možno ani celý deň. Práca pre žalovaného vykonával na živnosť. Nevedel uviesť, na základe akého právneho vzťahu vykonával prácu pre žalovaného žalobca. U žalovaného pracuje od r.2004-2005. Bol oslovený majiteľom firmy, či by nemohol prísť maľovať nejaké veci v Ružomberku. Uzavreli zmluvu, asi ju už nemá. Každý rok sa uzatvára zmluva alebo keď sa ide robiť niekde inde, lebo každá stavba má iné podmienky. Živnostenské oprávnenie má od r.2004, bol na sociálke, vtedy to bolo tak, spravili si živnosti, nevie, či to bolo predtým, ako uzavreli prvú zmluvu pre MKS-D. Práca sa organizovala tak, že najprv sa napísalo, kto ide na konkrétnu prácu, predák išiel vybaviť povolenie na prevádzku na konkrétnu prácu, ktorá partia kam ide sa dohodlo na dielni. Zloženie partí určoval väčšinou majster. Na dielni bolo stretnutie každé ráno. Človek nevedel, čo sa bude robiť. Keď išiel na tie roboty, povedalo sa ty ideš robiť toto a ty toto. Zvárač mal svoju robotu, zámočník svoju. Kvalitu práce kontroloval majster, možno nejaký domáci prevádzkar. Keď sa pokazilo, tak sa prerobilo, riešil to niekto z prevádzky. Odmenu za prácu dostával pravidelne každý mesiac, do 20-teho vždy mali výplatu, robil faktúru. Pracovné pomôcky, pracovný odev, všetko dala firma. Pracovný odev bol označený firmou žalovaného, musel ho nosiť. Materiál k práci bol v sklade, prišiel do skladu, vypýtal si a dostal. V sklade sa zapisovalo, čo sa dostalo. Sklad patril žalovanému. V zmluve sa zaviazal dodržiavať BOZP, lebo pokutu by dostal on a nie žalovaný. Chodil na školenia každých 6 mesiacov na firme Mondí. Každý mal vstupku do Mondí s určitým časom platnosti, pred jej vypršaním musel ísť na školenie. Poslali ho z firmy žalovaného. Prestávky pri práci mali určené. Do práce chodil každý deň, niekedy sa robilo do piatku, niekedy 10 dní v kuse. Keď povedal, že má problémy, že nepríde, tak neprišiel. Keď potreboval dovolenku, vo firme to konzultoval. Nestalo sa, že by chcel ísť na dovolenku a nebol mu daný súhlas.

9. Svedok C. R. vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, Nebol zamestnaný. Pýtali sa ho, čo vie robiť, musel si otvoriť živnosť, tak to povedali, on s tým súhlasil. Robí tam dodnes. Robil ako žeriavnik. Vtedy jednal s hlavným pánom X.. Dávajú tam zmluvy na podpis pri odchode na nejakú inú robotu, napr. do Košíc. Práca sa rozdeľovala tak, že keď ráno prišiel do roboty, majster mu povedal, kto konkrétne ide na akú robotu. Robil, čo povedal. Robil vodiča na Avii, žeriavníka, manažérsku robotu v kancelárii. Žalobca robil to, čo on, s výnimkou keď bolo treba papiere autožeriavníka. Čo sa týka prestávok, o deviatej bola jedna 15-minútová, potom od 12.00 hod. do 12.30 hod. ďalšia na obed. Teraz je od 12.00 hod. do 13.00 hod., len polhodina z toho sa píše. Robí sa do 17.00 hod., je to dané zo strany firmy, nemôžu si robiť, čo chcú, podmienky treba rešpektovať. Prácu kontroluje ten, pre koho robia, ináč ich kontroluje majster. Kontroly na alkohol väčšinou dávajú vrátnici. Každého polroka majú školenie BOZP, dostávajú kartičku vstupu na Supru. Školenia vykonáva vyučený človek zo strany Mondí pre

všetkých, ktorí majú vstup, inak sa nedostanú do areálu. Bola požiadavka firmy žalovaného, aby chodili v pracovnom oblečení s označením firmy. Parťák organizuje prácu partie. Pokiaľ nebol na pracovisku majster, zastupoval ho parťák, ktorého museli všetci rešpektovať. Čo sa týka odmeny za prácu, majster zráta hodiny, na základe toho to poráta a napíše sumu do faktúry. Faktúry má aj na rôzne sumy podľa hodín. Z jeho partie zamestnancom firmy žalovaného je majster Pršo. Žalobca nebol zamestnancom, bol živnostníkom. Zodpovednosť v práci vyžaduje žalovaný, má slobodu, môže odtiaľ odísť preč, ale z niečoho treba žiť, tak musí robiť. Keď bol mladší, strašne veľa tam robil, koľko urobí hodín, toľko mu zaplatia, je to o jeho slobode.

10. Svedok N. E. vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že pozná žalovaného, nastúpil tam pracovať v r.2006 a pracoval tam do konca r.2010. So žalobcom boli kolegovia v práci. Pre žalovaného pracoval na živnosť. V čase uzatvárania zmluvy bol živnostníkom, živnosť mal od r.2001. Čo sa týka spôsobu výkonu práce u žalovaného, bol tam majster I., ktorý rozdeľoval prácu a určiti ľudia - parťáci v určitej práci, ktorí mali pod sebou ľudí. Parťák musel vybavovať povolenie. Druh práce určoval ľuďom majster. Práca sa určovala každý deň alebo keď sa na určitej robote robilo viac dní, zo začiatku sa určilo. Boli tam stavebné práce, ťahanie potrubí. On vykonával práce zámočníka. Žalobca bol vyučený kuchár čašník, nejaká odbornosť u neho nebola. Svedok uviedol, že bol odmeňovaný hodinovkou, do mesiaca odpracoval zhruba 200 hodín. Jeho prácu kontroloval pán I.. Dostal určitú robotu, pripravil zväračovi potrubie, on to potom zväral. Ľudia, ktorí tam robili, boli živnostníci. Pre neho bolo jednoduchšie zamestnať sa ako živnostník, bolo to pre neho výhodné. Pracovné náradie, materiál, pracovný odev zabezpečoval žalovaný, na oblečení bolo jeho logo. Keď vyčíslil odmenu, vystavoval faktúru. Fakturovanú sumu vyčíslil na základe počtu odpracovaných hodín, ktoré boli kontrolované. Vo firme boli asi aj nejakí zamestnanci, pán I. a pán J..

11. Svedok G. I. vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že žalobca robil u firmy žalovaného ako montér zámočník. V tom čase tam bol zamestnaný ako šéfmontér majster, toho času je dôchodca. Žalobca vykonával prácu podľa jeho pokynov, išiel do partie, kde mu určil, k predákovi, ktorého mu určil. Vo firme mali viacej partíí, partie boli prevažne 3-členné. Partia mala na čele predáka, vyššie zaradeného pracovníka. Predák zaradil svojím robotu. Takto to funguje v ich profesii. Partie neboli stabilné, vždy ráno určoval podľa zaradenia, aká bola robotu, kto kde na akú prácu pôjde. Žalobca celú dobu vykonával prácu u žalovaného ako živnostník. Podľa toho, aká veľká bola zákazka, podľa toho sa najímali živnostníci. On nerozlišoval prístup k osobám, ktoré vykonávali prácu pre firmu v závislosti od toho, či bol uzavretý pracovnoprávny alebo obchodnoprávny vzťah. S výkonom práce pána L. som bol spokojný, nemal som voči jeho práci žiadne výhrady. Keď nebolo práce, nechával ľudí aj doma, to sa týkalo najmä živnostníkov. Keď bola práca, normálne sa robilo 10,5 hodiny denne, ako bolo určené. Živnostníci sa od neho vždy sa to dozvedeli, či je práca pre nich, zaujímali sa o to dopredu. Živnostníci si musia zháňať robotu, aby zarobili peniaze pre rodinu. On písal hodiny, podľa čoho sa vyhotovovali faktúry v rámci procesu odmeňovania. Žalobca vykonával pre žalovaného viac menej pomocné práce. Dochádzka bola evidovaná dochádzka podľa toho, čo zapísal do šichtovnice. Nebolo možné, ak niekto nemôže prísť do práce, že by poslal za seba náhradu. V Ružomberku to musí byť osoba, ktorá má vstup do areálu a potrebné školenia. Čo sa týka zabezpečovania prác pre živnostníkov, v Mondí sa robili výberové konania na práce, čomu sa venovali pracovníci z ich firmy na to určenie, on s tým nič nemal. Pracovné odevy vždy zabezpečila firma, v prvom rade ich dostali kmeňoví zamestnanci a potom živnostníci. Nie je povinnosťou firmy dávať živnostníkom ochranné pomôcky, ale dostávali ich. Keď sa robili školenia pre zamestnancov, zúčastňovali sa aj živnostníci, v Mondí to bolo kontrolované. Práca pre žalovaného vykonávali zamestnanci aj živnostníci. Žalovaný sa rozhodoval, či prijme niekoho do pracovného pomeru alebo uzavrie s ním inú zmluvu, podľa rozsahu práce. Niekedy mal 12 ľudí a niekedy 30 ľudí. Tieto práce, pokiaľ ide o ich druh, podľa toho, či ich vykonávali živnostníci alebo kmeňoví zamestnanci, sa nelíšili. Výkon práce bol v čase od 6.00 hod. do 17.30 hod. Pri nejakých nárazových prácach bolo treba prísť aj na nočnú. Sídlo firmy je v Novákoch, v Mondí je len taká pobočka firmy. On kontroloval prácu žalobcu, približne každý mesiac žalobca vykonával prácu rovnaký počet hodín. Žalobca keď mu povedal, že potrebuje v práci voľno, tak ho dostal. Živnostníci nemajú nárok na dovolenku. Maróдка žalobcovi z firmy preplácaná nebola. Živnostníci si platia nemocenské poistenie, dávky im prepláca Sociálna poisťovňa.

12. Svedok Martin Badánik vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že žalobcu pozná, pracovali spolu. Keď prišiel pracovať k žalovanému, tak žalobca už tam pracoval. On pracoval u žalovaného to na živnosť. žalobca takisto pracoval u žalovaného na živnosť. Väčšinou robili prácu so žalobcom spolu.

Ráno na šiestu prišli do roboty, majster im zadelil prácu. Pokiaľ to bolo na dlhšie, zadelovanie práce sa neopakovalo každý deň. Prestávky každý deň boli dve po polhodine, robili od šiestej rána do šiestej večera. Majster dával pokyny šéfmontérovi a on potom dával pokyny tým dvom, čo mal na vykonanie danej práce. Odmeňovanie za prácu bolo riešené tak, že koncom mesiaca sa vyhotovila faktúra, ktorú si každý robil sám. Odvodové a daňové povinnosti si každý platil sám. Voľno bolo poskytnuté po dohode s majstrom, nebolo to preplácané. Živnosť si musel vybaviť, keď chcel ísť pracovať u žalovaného. Bolo to tam zaužívané odrobiť každý deň 12 hodín. Šichtovnicu písal majster. Prácu vykonával osobne. Firma nám poskytla pracovné oblečenie - montérky s logom firmy žalovaného. Mali tam jedného pracovníka, ktorý ráno vydával náradie potrebné na prácu, ktoré patrilo žalovanému. Bol na školení ohľadom bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ktoré organizovalo Mondi SCP. Žalobca robil také isté práce ako on - rezanie, pálenie, brúsenie železa. Niekedy prideloval prácu ostatným chlapom v partii. Keby sa niečo nepodarilo, asi by bol za to zodpovedný on, keďže je živnostník. Odmena bola dohodnutá hodinovou sadzbou, závisela od počtu hodín. Pre žalovaného každý mesiac neodpracoval rovnaký počet hodín. Keď potreboval ostať doma, mal voľno. Do objektu Mondi SCP bolo možné vstúpiť len s platnou kartou, jej platnosť závisela od bezpečnostných školení, každý ich musel absolvovať. Prácu vykonával ste niekedy aj v noci, v sobotu, nedeľu, deň pracovného pokoja. V čase, keď vykonával práce pre žalovaného, nevykonával práce aj pre inú spoločnosť ako živnostník, ale asi ich mohol vykonávať v rámci svojho voľna, keby chcel.

13. Súd sa v rámci vykonaného dokazovania oboznámil aj s obsahom listín založených v spise. Z výpisu zo živnostenského registra Okresného úradu Dolný Kubín č. 530-8213 súd zistil, že žalobca mal živnostenské oprávnenie a podnikal pod obchodným menom Miroslav Tekeliak, IČO: 43688624, miesto podnikania: 026 01 Dolný Kubín, Ľudovíta Štúra 2046/13, predmety podnikania: zámočnicke práce, nástrojárstvo, činnosť pri výkone povolania - vodič motorového vozidla, nákladná cestná doprava vykonávaná vozidlami do celkovej hmotnosti 3,5 t vrátane prípojného vozidla a neverejná osobná cestná motorová doprava vykonávaná vozidlami do 9 miest vrátane vodiča, deň vzniku oprávnenia u všetkých predmetov podnikania: 20.7.2007, deň zániku oprávnenia u všetkých predmetov podnikania: 28.2.2011, kedy podnikateľský subjekt ukončil svoju činnosť. Z faktúry č. 037/2010 vyhotovenej dňa 1.10.2010 vyplynulo, že žalobca ako dodávateľ fakturoval žalovanému ako odberateľovi za vykonané zámočnicke práce v mesiaci september 2010 sumu 901,60 eur, počet odpracovaných hodín 161, odmena vo výške 5,6 eur/hodina. Faktúrou č. 038/2010 fakturoval žalobca ako dodávateľ žalovanému ako odberateľovi za vykonané zámočnicke práce v mesiaci október 2010 sumu vo výške 865,30 eur, počet odpracovaných hodín 154,5, odmena za práce 5,6 eur/hodina. Napokon faktúrou č. 039/2010 fakturoval žalobca ako dodávateľ žalovanému ako odberateľovi sumu vo výške 879,20 eur za vykonané zámočnicke práce v mesiaci november 2010, počet odpracovaných hodín 157, odmena za vykonané práce 5,6 eur/hodina. Z oznámenia Daňového úradu Žilina, pobočka Dolný Kubín, vyplynulo, že daňový subjekt - žalobca podal daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2007-2011, kde za zdaňovacie obdobie 2007 uviedol jednak príjmy zo závislej činnosti a jednak príjmy zo živnosti, za zdaňovacie obdobie 2008 uviedol príjmy zo živnosti, za zdaňovacie obdobie 2009 uviedol príjmy zo živnosti, za zdaňovacie obdobie 2010 uviedol príjmy zo živnosti a za zdaňovacie obdobie 2011 neuviedol žiadne príjmy, registrácia osoby k dani z príjmov fyzickej osoby bola ukončená dňa 15.3.2011. Zo správy Všeobecnej zdravotnej poisťovne vyplynulo, že žalobca v období od 1.1.2007 do 31.1.2007, t.j. dokedy bol poistencom tejto poisťovne, nebol prihlásený ani evidovaný ako SZČO a preto nemal vykázanú povinnosť platiť poisťné ako SZČO. Zo správy Sociálnej poisťovne, pobočka Dolný Kubín vyplynulo, že žalobca má uhradené poisťné na sociálne poistenie za r.2007-2011. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Prievidza zo dňa 20.11.2013 č. 20032-18/2013-Pd vyplynulo, že došlo k prerušeniu konania v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu za bolesť Miroslava Tekeliaka, ktorý utrpel poškodenie zdravia v dôsledku úrazu zo dňa 20.11.2010 s poukazom na konanie vedené Okresným súdom Ružomberok sp.zn. 7C/19/2013. Sociálna poisťovňa, pobočka Prievidza svojím rozhodnutím zo dňa 20.11.2013 pod č. 20032-19/2013-Pd prerušila konanie z dôvodu začatia konania o predbežnej otázke v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia N. L., ktorý utrpel poškodenie zdravia v dôsledku úrazu zo dňa 20.11.2010 s poukazom na konanie vedené Okresným súdom Ružomberok pod sp.zn. 7C/19/2013. Sociálna poisťovňa, ústredie, svojím rozhodnutím zo dňa 28.10.2013 č. 48069-1/2013-Ba prerušila konanie z dôvodu začatia konania o predbežnej otázke v súvislosti s rozhodovaním o nároku na úrazovú rentu N. L., ktorý utrpel poškodenie zdravia v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 20.11.2010 s poukazom na konanie vedené Okresným súdom Ružomberok sp.zn. 7C/19/2013. Súd sa oboznámil so spisom tunajšieho súdu sp.zn. 7C/19/2013, a to s uznesením zo dňa 19.9.2014 č.k. 7C/19/2013-151, ktorým súd zamietol zmenu návrhu. V tomto konaní predmetom

je uplatnený nárok žalobcu N. L. voči žalovanému MAKS-D s.r.o. Nováky na zaplatenie náhrady škody z ublíženia na zdraví titulom bolestného vo výške 19.099,80 eur, titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 58.635,60 eur s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 22.12.2012 do zaplatenia a titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 29.317,80 eur. Tunajší súd uznesením zo dňa 19.05.2016 č.k. 7C/19/2013-184 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.07.2016 č.k. 7Co/240/2016-198, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31.08.2016, toto konanie zastavil. Súd sa tiež oboznámil so žalobou doručenou Okresnému súdu Ružomberok dňa 10.10.2016 žalobcu N. L. proti žalovanému MAKS-D s.r.o., kde predmetom je uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie náhrady za bolesť v sume 19.100,00 eur spolu s 8,75 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 7.1.2012, na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 58.636,00 eur spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 7.1.2013 do zaplatenia a tiež na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 29.318,00 eur (sp.zn. 2C/117/2016). Súd sa tiež oboznámil s obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn. 1T/115/2012, a to najmä s rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č.k. 1T/115/2012-647 zo dňa 30.9.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 20.02.2014 č.k. 3To/8/2014-669, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.2.2014 a ktorým súd uznal za vinného obžalovaného N. E. na tom skutkovom základe, že dňa 20.11.2010 v Ružomberku v areáli Mondi SCP a.s. Ružomberok počas vykonávania demontáže konštrukcie starého káblového mosta pri severozápadnej strane PS16 uviazal kovový nosník na reťaze žeriava a N. E. odpálil 4 kusy šróbov, ktoré kovový nosník držali o betónový pätník, následne žeriavnik C. R. nosník nadvihol, kýval s týmto bremenom zo strany do strany napriek tomu, že videl a vedel, že sa v ohrozenom priestore pred začiatkom zdvíhania tohto bremena zdržiavali pracovníci N. L. a N. E., pričom z prepravovaného bremena odpadla kovová rúra, ktorá pri páde zasiahla N. L. do hlavy a hornej časti tela, čím boli spôsobené N. L. tam popísané zranenia, keď N. E. ako SZČO vykonávajúci prácu viazača bremien pre odberateľa - spoločnosť MAKS-D s.r.o., Nováky, porušil citované ustanovenia zákona č. 124/2006 Z.z. o BOZP, a teda inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods.1 Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, ktoré výkon súd obžalovanému podmienene odložil a určil mu skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Tiež mu bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať viazanie a zavesovanie bremien na dobu 2 rokov a poškodená Dôvera, zdravotná poisťovňa a.s., Nitra a poškodená Sociálna poisťovňa, Bratislava boli s uplatnenými nárokmi na náhradu škody odkázané na občianske súdne konanie. Zároveň obžalovaný C. R. bol oslobodený spod obžaloby, ktorou mu bolo kladené za vinu, že na popísanom skutkovom základe inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čím mal spáchať prečin ublíženia na zdraví, pretože skutok nie je trestným činom. Ďalej so znaleckým posudkom Ing. Bartolomeja Dorova č. 5/2011, so znaleckým posudkom znalca Ing. Bartolomeja Dorova č. 1/2012, ako aj s objednávkou Mondi SCP, a.s., Ružomberok adresovanou žalovanému zo dňa 02.11.2010 na demontáž potrubného mosta medzi BUPM17 a kompresorovňou.

14. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový a právny stav:

15. V tomto konaní domáhal sa žalobca voči žalovanému určenia, že obsah a podmienky dodávateľskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 20.11.2010 počas výkonu práce, je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %.

16. Predtým, než súd pristúpil k preskúmaniu dôvodnosti samotného uplatneného nároku, bolo potrebné vysporiadať sa s námietkami vznesenými žalovaným v tomto spore, a to s námietkou prekážky litispendencie, námietkou premičania, námietkou nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a tiež rozhodnúť o návrhu žalovaného na prerušenie tohto konania.

17. Podľa § 159 CSP, začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.

18. Podmienkou rozhodnutia súdu o zastavení konania na základe prekážky litispendencie je prebiehajúce iné konanie o tom istom spore na súde. Podľa názoru súdu v spore vedenom pod sp.zn. 7C/19/2013 (ani následne v spore vedenom pod sp.zn. 2C/117/2016) nejde o ten istý spor v porovnaní s týmto sporom, nakoľko v označenej veci bol uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody - nárok na náhradu za bolesť, nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a nárok za zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v súvislosti s poškodením zdravia, ku ktorému

došlo u žalobcu dňa 20.11.2010 v areáli spoločnosti Mondi SCP a.s. Ružomberok, keď vykonával pre žalovaného na základe objednávky pomocné práce, a to s poukazom na ust. § 420a Občianskeho zákonníka, t.j. titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú inému prevádzkovou činnosťou, ktorému nároku zodpovedá aj opísanie rozhodujúcich skutočností žaloby. Avšak v tomto konaní vedenom pod sp.zn. 3Cpr/2/2014 ide síce o totožné strany sporu, avšak nemožno hovoriť o totožnosti sporu, hoci aj tejto sa týka zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená podľa tvrdenia žalobcu žalovaným dňa 20.11.2010, rozdiel je v právnom titule - zodpovednosť za pracovný úraz, pričom rozhodujúce skutočnosti sporu sú iné, keď žalobca tu tvrdí, že žalobca vykonával práce pre žalovaného na základe pracovnoprávneho vzťahu a teda je daná zodpovednosť žalovaného za vzniknutý pracovný úraz, ako aj zodpovednosť za vzniknutú škodu, pričom odškodňovanie pracovných úrazov vykonáva sociálna poisťovňa a z hľadiska petitu žaloby v tomto konaní na rozdiel od označených konaní, kde ide o žalobu na plnenie, je tu uplatnený nárok žalobou na určenie. Vzhľadom na uvedené súd má za to, že nejde o litispendenciu a preto nebolo možné rozhodnúť o zastavení konania v zmysle citovaného ustanovenia.

19. Na pojednávaní dňa 27.9.2016 predniesol substitút právneho zástupcu žalovaného návrh na prerušenie tohto konania do rozhodnutia Sociálnej poisťovne o nároku žalobcu, ktorý bol uplatnený, nakoľko Sociálna poisťovňa je oprávnená rozhodnúť o úrazových dávkach žalobcu.

20. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

21. Je pravdou, že prebiehajú správne konania - na Sociálnej poisťovni, pobočka Prievidza v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu za bolesť žalobcu, na Sociálnej poisťovni, pobočka Prievidza v súvislosti s rozhodovaním o nároku žalobcu na sťaženie spoločenského uplatnenia a napokon na Sociálnej poisťovni, ústredie v súvislosti s rozhodovaním o nároku na úrazovú rentu žalobcu, avšak všetky tieto tri konania sú prerušené z dôvodu začatia konania o predbežnej otázke, kde z odôvodnení týchto rozhodnutí vyplýva, že takýmto konaním je konanie vedené na tunajšom súde pod sp.zn. 7C/19/2013, avšak podľa obsahu ide práve o toto konanie pod sp.zn. 3Cpr/2/2014, kde predmetom je určenie, že poškodenie zdravia žalobcu zo dňa 20.11.2010 sa považuje za pracovný úraz, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 % (zmena žaloby v konaní 7C/19/2013 pripustená nebola, preto žalobca sa domáhal žalobou v tomto konaní požadovaného určenia). Rozhodnutia o prerušení konaní boli odôvodnené s poukazom na ust. § 193 ods.1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, keďže práve konanie na tunajšom súde je konaním o predbežnej otázke v zmysle citovaného zákona. Súd má za to, že táto otázka predstavuje spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom o nároku z pracovnoprávneho vzťahu podľa § 14 Zákonníka práce, teda je daná právomoc súdu na prejednanie a rozhodnutie tejto veci, to znamená práve rozhodnutie súdu v tomto spore predstavuje pre Sociálnu poisťovňu vyriešenie predbežnej otázky na rozhodnutie o uplatnených nárokoch žalobcu v Sociálnej poisťovni. Preto súd návrh žalovaného na prerušenie konania považoval za nedôvodný a zamietol ho.

22. Substitút právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní dňa 27.9.2016 vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu v tomto konaní s poukazom na skutočnosť, že premlčacia doba je 3-ročná v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, keď k úrazu došlo dňa 20.11.2010 a žaloba v tejto veci bola podaná dňa 10.11.2014. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že žalobca v tejto veci podal žalobu na určenie, a nie žalobu na plnenie. Pokiaľ v tomto spore nebola podaná žaloba na plnenie, nie je možné otázku premlčania dôvodne posudzovať, to možno len v spore o uplatnenom nároku na náhradu škody. Námietka premlčania podaná v spore o žalobe na určenie z tohto dôvodu bola súdom vyhodnotená ako irelevantná.

23. Podľa § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

24. Predmetom konania v tomto prípade je predovšetkým otázka existencie pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Podmienka naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je splnená vtedy, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Ďalej naliehavý právny záujem na určení je spravidla daný vtedy, ak ako určovacia žaloba vytvorí pevný právny základ medzi stranami, t.j. naplní svoj

preventívny charakter. Súd má za to, že o takýto prípad sa jedná aj v tomto spore. Pokiaľ sa ustáli, že došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzavretiu pracovnoprávneho vzťahu a že úraz, ktorý sa stal žalobcovi, je úrazom pracovným, za ktorý zodpovedá žalovaný, bude tým daný pevný právny základ medzi stranami sporu a vyrieši sa tým predbežná otázka pre správne konania vedené na Sociálnej poisťovni o uplatnených nárokoch žalobcu na bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia a úrazovú rentu. Je síce pravdou, že Sociálna poisťovňa v zmysle ust. § 198 ods.1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení má možnosť posudzovať predbežné otázky, avšak v danom prípade spor o existenciu pracovnoprávneho vzťahu v zmysle podanej žaloby je sporom medzi zamestnancom a zamestnávateľom týkajúci sa nároku z pracovnoprávneho vzťahu a jeho rozhodovanie s poukazom na ust. § 14 Zákonníka práce patrí súdu. Napokon pokiaľ žalobca sa žalobou na plnenie domáhal voči žalovanému v konaní vedenom pod sp.zn. 7C/19/2013 (neskôr v konaní 2C/117/2016), je zrejmé, že ustálený záver o existencii pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným by mohol zabrániť aj ďalšiemu trvaniu tohto sporu. V označenom konaní na plnenie súd výlučne skúma splnenie podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou žalovaného v nadväznosti na opísané rozhodujúce skutočnosti, z dôvodu nepripustenia zmeny žaloby neskúma existenciu pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a z tohto dôvodu nemožno tvrdiť, že táto žaloba na plnenie skonzovala žalobu na určenie. Preto súd konštatuje, že podmienka naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je splnená.

25. Žalobca v konaní tvrdil, že medzi ním a žalovaným existoval vzťah, v rámci ktorého sa vykonávala závislá práca v zmysle ust. § 1 ods.2 Zákonníka práce, keď osobitne zdôraznil, že žalobca vykonával práce presne podľa usmernení a pokynov žalovaného, resp. ním poverených osôb, vykonával len tie práce a len tým postupom, ako mu to určil žalovaný, z čoho je zrejмый vzťah nadriadenosti a podriadenosti, pri vykonávaní prác žalobca nikdy nevystupoval pod vlastným menom, bol povinný nosiť oblečenie žalovaného s logom jeho firmy a jeho menom, poberal od žalovaného pravidelnú odmenu, mal od žalovaného presne vymedzený pracovný čas, prestávky na obed, náklady na pracovné prostriedky potrebné na vykonávanie prác zabezpečoval žalovaný. Taktiež žalobca nemal zodpovednosť za vykonané práce vo vzťahu k tretím osobám, medzi žalobcom a žalovaným nikdy nebolo dojednané vykonanie konkrétneho diela, ale len vykonanie opakovaných činností ad hoc.

26. Uvedené tvrdenia žalobcu týkajú sa obsahu zmluvného vzťahu. Podľa názoru súdu v prvom rade je potrebné vychádzať z vôle subjektov pri dojednávaní právneho vzťahu medzi nimi. Súd tak zisťoval, aká bola vôľa zmluvných strán v momente uzatvárania ich právneho vzťahu. Je nepochybné, že zo strany žalovaného bola vôľa uzatvoriť so žalobcom obchodnoprávny vzťah. Súd má za to, že žalobca tento návrh akceptoval, nakoľko je v konaní nesporné, že z jeho strany došlo k vybaveniu si živnostenského oprávnenia. V tejto súvislosti súd poukazuje na jednu zo základných zásad súkromného práva, do ktorého sa zahŕňa jednak právo obchodné, ale aj právo pracovné v časti individuálnych pracovnoprávnych vzťahov, a to zásadu individuálnej autonómie (slobody vôle). Zmluvná sloboda predpokladá slobodnú možnosť vstupovať do zmluvných vzťahov s ktorýmikoľvek subjektmi a na akýkoľvek zákonom dovolený účel. Súd má za to, že zmluvné strany v prípade uzatvárania právneho vzťahu prejavili vôľu uzatvoriť obchodný záväzkový vzťah medzi dvoma podnikateľmi pri výkone ich podnikateľskej činnosti s poukazom na ust. § 261 ods.1 Obchodného zákonníka, pričom vychádzal z obsahu živnostenského oprávnenia žalobcu - živnostenského listu, kde sú uvedené predmety činnosti, a to predovšetkým zámočnícke práce. Zákon nezakazuje výkon takýchto prác na základe podnikania, t.j. inou formou ako v rámci závislej práce. Naopak takéto práce môžu byť predmetom podnikania, čo napokon vyplynulo aj zo zápisu v živnostenskom registri týkajúcom sa žalobcu. Bolo teda výlučne na vôli zmluvných strán, aký právny vzťah si zvolia. Ďalej súd mal preukázané, že za vykonané zámočnícke práce fakturoval žalobca žalovanému mesačne odmenu, ktorá sa odvíjala od počtu odpracovaných hodín pri výkone týchto zámočníckych prác a od dojednanej odmeny v eurách/hodina. Vo faktúre žalobca sám sa označil za dodávateľa zámočníckych prác a žalovaného označil za odberateľa zámočníckych prác. Ďalej súd v konaní mal preukázané, že žalobca realizoval odvody na sociálne a zdravotné poistenie ako SZČO a zároveň podal si daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby, kde uviedol príjmy zo živnosti, t.j. z podnikania. Nie je bez povšimnutia, že tento právny vzťah takto fungoval medzi žalobcom a žalovaným niekoľko rokov (cca. 3 roky) bez akýchkoľvek výhrad zo strany žalovaného, až do doby pokiaľ nedošlo k úrazu žalobcu pri výkone prác pre žalovaného. Vzhľadom k tomu súd má za to, že zámočnícke práce bolo možné vykonávať na základe obchodnoprávneho vzťahu, t.j. externe, ale aj na základe pracovnoprávneho vzťahu. Rozhodujúca je prejavená vôľa zmluvných strán. Na základe oboznámenia s listinnými dôkazmi súd mal preukázaný konsenzus v prejavenej vôli zmluvných strán uzavrieť obchodný

záväzkový vzťah. Túto skutočnosť však žalobca spochybňuje s poukazom na obsah právneho vzťahu, čo podľa neho nasvedčuje, že zmluvné strany prejavili skutočnú vôľu uzatvoriť pracovnoprávny vzťah a formálne uzavretým obchodnoprávnym vzťahom došlo len k zastretiu pracovnoprávneho vzťahu. Bolo potrebné teda ustáliť, či existujú také pochybnosti o prejavenej vôli zmluvných strán pri uzatváraní ich právneho vzťahu, ktoré odôvodňujú prekvalifikovať tento obchodný záväzkový vzťah na vzťah pracovnoprávny.

27. Podľa § 1 ods.4 Zákonníka práce, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 41a ods.1,2 Občianskeho zákonníka:

(1) Ak neplatný právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu, ktorý je platný, možno sa naň odvolať, ak je z okolností zrejmé, že vyjadruje vôľu konajúcej osoby.

(2) Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takého právneho úkonu sa nemožno dovoliavať voči účastníkov, ktorý ho považoval za nezastretý.

28. V zmysle ust. § 41a ods.2 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon urobený predstierané, tzv. simulované. Pri takomto právnom úkone chýba vážna vôľa. Žalobca tvrdí, že uzavretie obchodnoprávneho vzťahu medzi nimi je len naoko, v skutočnosti ide medzi nimi o pracovnoprávny vzťah, to znamená ide o zastieranie iného právneho úkonu, t.j. o disimuláciu. Disimulácia sama o sebe neodporuje zákonu, zastretý právny úkon platí, ak vyjadruje vôľu účastníkov právneho úkonu a ak pri tom spĺňa všetky náležitosti právneho úkonu. Bude teda platiť to, čo účastníci naozaj chceli a zakrývali, a nie to, čo iba predstierali. Dobromyseľný účastník, ktorý o simulácii nevedel, je chránený.

29. Podľa § 2 ods.1 Obchodného zákonníka, podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku.

Podľa § 2 zákona č. 455/1991 Z.z. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon), živnosťou je sústavná činnosť prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku a za podmienok ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 1 ods.2 Zákonníka práce, závislá práca je práca vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom.

30. Najdôležitejším definičným znakom závislej práce je nadriadenosť a podriadenosť. Pracovnoprávny vzťah je záväzkový právny vzťah, ktorý je založený na princípe nadriadenosti a podriadenosti, to znamená nie je založený na princípe rovnosti účastníkov tohto právneho vzťahu. V tomto právnom vzťahu vystupuje jedna zo strán ako tá, ktorá prácu prideliuje a druhá strana ako tá, ktorá prácu musí vykonať. Zamestnanec je v podriadenom postavení vo vzťahu k zamestnávateľovi. Účelom takejto právnej úpravy je, aby zamestnávateľ mal možnosť riadiť samotný výkon práce, určoval čo, kde, kedy a ako sa má vykonávať, aby bol zamestnanec povinný riadiť sa pokynmi vydanými zamestnávateľom. Avšak do pozície podriadeného sa zamestnanec musí zaviazat' slobodným prejavom vôle v pracovnej zmluve. Z nadriadeného postavenia zamestnávateľa vyplýva najmä právo ukladať pokyny zamestnancovi, a to v súlade s pracovnou zmluvou, ďalej konkretizovať prácu, ktorá sa má vykonávať, kontrolovať výkon práce a ukladať sankcie za nesplnenie povinností. Podpísaním pracovnej zmluvy sa zamestnanec zmluvne zaviazá odo dňa, ktorý je dohodnutý ako deň nástupu do práce, že bude vykonávať prácu dohodnutú v pracovnej zmluve, a to na mieste dohodnutom v pracovnej zmluve, riadiť sa pokynmi zamestnávateľa a podobne.

31. V tomto spore súd nemal preukázané zmluvné zaviazanie sa žalobcu, jeho slobodný prejav vôle v pracovnej zmluve k rešpektovaniu nadriadeného postavenia žalovaného, dojednanie právneho vzťahu žalobcom a žalovaným bolo ústnou formou, bez prítomnosti svedkov. V tomto spore vypočutí svedkovia k okolnostiam uzavretia tohto právneho vzťahu neprispeli. Naopak súd je toho názoru, že žalobca slobodne prejavil vôľu uzatvoriť obchodnoprávny vzťah, nakoľko bol podnikateľom na základe živnostenského oprávnenia, fakturoval odmenu za vykonané práce ako dodávateľ žalovanému ako odberateľovi, odvodové povinnosti do Sociálnej poisťovne, resp. zdravotnej poisťovne si plnil ako SZČO

a zároveň podával si daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby, kde uvádzal príjmy z podnikania (zo živnosti). Charakter prác, za ktoré bola fakturovaná odmena, je v súlade s jeho živnostenským oprávnením, pričom stanovenie odmeny v závislosti od počtu odpracovaných hodín taktiež nasvedčuje existencii obchodnoprávneho vzťahu s možnosťou navyšovať množstvo odpracovaných hodín s cieľom vytvárania zisku. Žalobca pracoval pre žalovaného na základe uzavretého obchodného záväzkového vzťahu v nadväznosti na objednávky prác, ktoré de facto záviseli od zmlúv uzatvorených žalovaným na konkrétne diela tak, ako tomu bolo napr. v prípade uzavretej zmluvy medzi žalovaným ako zhotoviteľom diela a spoločnosťou Mondi SCP a.s. Ružomberok ako objednávateľom na demontáž potrubného mosta medzi BUPM17 a kompresorovňou, resp. dochádzalo aj k objednávkam v nadväznosti na ďalšie zmluvy uzavreté žalovaným (so spoločnosťou U.S. Steel Košice). Pokiaľ žalobca poukazoval v danom prípade na naplnenie pojmových znakov závislej práce v zmysle § 1 ods.2 Zákonníka práce, k čomu boli vypočutí svedkovia, súd má za to, že na základe skutočností uvádzaných žalobcom sa nepodarilo pojmové znaky závislej práce preukázať, resp. podľa názoru súdu uvádzané skutočnosti dostatočným spôsobom neodlíšili, či vykonávané práce predstavovali závislú prácu, ktorú možno vykonávať len v pracovnom pomere, resp. prácu vykonávanú v rámci obchodného záväzkového vzťahu. Pokiaľ tvrdil žalobca, že vykonával len tie práce a len tým spôsobom, ako mu to určil žalovaný, resp. ním poverené osoby a že práce vykonával presne podľa usmernenia a pokynov žalovaného, resp. ním poverených osôb, je pravdou, ako vyplynulo z výpovedí svedkov, že žalobca bol v kontakte so zamestnancom žalovaného pánom I., ktorý vystupoval v pozícii šéfmontéra - majstra. Vzhľadom na charakter predmetných prác vykonávaných žalobcom pre žalovaného je konkretizácia objednaných prác a teda komunikácia medzi dodávateľom a odberateľom vhodná a potrebná, pričom nie je vylúčené zadávanie pokynov zo strany objednávateľa prác. Súd poukazuje na pojmové znaky zmluvy o dielo, pri zhotovovaní diela je objednávateľ diela oprávnený, pokiaľ sa tak dohodnú, zadávať pokyny objednávateľovi diela, kontrolovať jeho práce, upozorňovať na nedostatky výkonu práce a takisto aj v tomto zmluvnom vzťahu môžu sa zmluvné strany dohodnúť, že zhotovenie diela bude realizované len osobným výkonom práce zo strany zhotoviteľa diela. Pokiaľ teda boli dávané pokyny žalobcovi zamestnancom žalovaného pánom I., uvedené samo o sebe vôbec nenapĺňa znak závislej práce, rovnako pokiaľ žalobca osobne vykonával práce pre žalovaného. Poukaz žalobcu, že nikdy nevystupoval voči tretím subjektom pod vlastným menom, ale vždy pod menom žalovaného, nie je pravdivý, žalobca vystupoval vlastným menom pri plnení si odvodových povinností voči zdravotnej poisťovni, Sociálnej poisťovni, pri plnení daňových povinností voči daňovému úradu, v rámci komunikácie so zástupcom prevádzky ak aj konal v mene žalovaného - bol akceptovaný výkon prác subdodávateľského typu. Otázka používaného oblečenia žalobcom s logom žalovaného, resp. obchodným menom žalovaného je dôvodná v súlade s potrebou odlišenia jednotlivých dodávateľov z pohľadu firmy objednávateľa prác, napr. Mondi SCP a.s. Ružomberok, resp. U.S. Steel Košice, kde subdodávateľské vzťahy už svoju relevanciu nemajú. Poukaz žalobcu na výkon prác v presne stanovenom pracovnom čase s vymedzenými prestávkami na obed samo o sebe tiež nepoukazuje na závislú prácu, nakoľko takéto možnosti sú aj v rámci dojednaní obchodného záväzkového vzťahu. Pokiaľ žalobca poukazoval na skutočnosť, že náklady na pracovné prostriedky znášal žalovaný, súd má za to, že ani takéto dojednanie nie je vylúčené v rámci obchodného záväzkového vzťahu, pričom tento aspekt môže byť zohľadnený pri dojednávaní výšky odmeny za vykonané práce. Čo sa týka zodpovednosti žalobcu za vykonané práce vo vzťahu k tretím osobám, v spore nebol preukázaný konkrétny prípad nekvalitného vykonania prác zo strany žalobcu a teda ani postup žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, resp. konkrétny postih a preto ani nebolo možné vyhodnotiť, či išlo o sankcie za nesplnenie povinností pracovnoprávneho charakteru. Dojednaná odmena za vykonané práce bola fakturovaná, a to vo výške na základe dohody zmluvných strán osobitne pri jednotlivých dielach so zohľadnením konkrétnych skutočností vyplývajúcich z objednávky. Opakovanie činnosti v rámci podnikania pri zhotovovaní určitého diela tiež nie je vylúčené, pokiaľ je to zmluvnými stranami dohodnuté. Skutočnosti uvádzané v rámci svedeckých výpovedí tak naplnenie znakov závislej práce nepreukázali, pričom v tomto prípade je namieste ochrana dobrej viery žalovaného, ktorý o zastretom právnom úkone vedomosť nemal, z vykonaného dokazovania to nevyplývalo. Súd sa stotožnil s názorom substitúta právneho zástupcu žalovaného, že poukazovanie žalobcom na naplnenie znakov závislej práce v tomto spore je účelovým prístupom s cieľom domôcť ľahšie odškodnenia voči žalovanému formou zodpovednosti žalovaného ako zamestnávateľa za pracovný úraz. Súd však dospel k záveru, že žalobca svoje tvrdenie, že zmluvné strany v skutočnosti uzatvorili pracovný pomer a nie obchodný záväzkový vzťah a že práca vykonávaná z jeho strany pre žalovaného bola prácou závislou, nebolo v konaní preukázané a z tohto dôvodu súd nemohol určiť, že obsah a podmienky v dodávateľskej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a v nadväznosti na uvedené ani, že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 20.11.2010 počas výkonu práce, je pracovným úrazom,

za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %. Preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, teda žalobu zamietol v celom rozsahu.

32. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods.1 CSP v spojení s ust. § 262 ods.1 CSP, t.j. podľa pomeru úspechu vo veci. Nakoľko žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

33. Ďalej súd priznal svedkovi C. R. svedočné s poukazom na ust. § 470, 253 ods.1, 187, 258 ods.1,3 CSP a tiež s poukazom na ust. § 72 ods.1,3 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy a § 85 ods.5 veta prvá Zákonníka práce, pričom súd mal preukázané, že predvolaný svedok sa na pojednávanie konané dňa 27.9.2016 riadne a včas dostavil, pričom výsluchu, svedka, ktorý bol predvolaný na 10.45 hod., začal o 12.50 hod. a skončil o 13.30 hod., kedy bol výsluch svedka ukončený. Vzhľadom na výkon práce svedka, tento je živnostník, podľa názoru súdu aj s prihliadnutím na jeho bydlisko a miesto výkonu práce mohol svedok vykonávať činnosť v zmysle živnostenského oprávnenia aj v dobe pred začatím výsluchu a po jeho skončení. Vzhľadom k tomu prináleží svedkovi svedočné za účasť na pojednávaní v rozsahu 2,45 hodín. Súd potom na základe predložených dokladov dospel k náhrade svedočného - k náhrade príjmu vo výške 7,10 eur, t.j. základe dane 5.161,28 eur / 2000 hodín (fond pracovného času pri 8-hodinovom pracovnom čase 250 pracovných dní, t.j. 2000 pracovných hodín) = 2,58 eur x 2,45 hodiny (doba, počas ktorej nemohol svedok vykonávať prácu). Svedok súdu nijakým spôsobom nepreukázal, že nemohol po skončení výsluchu vykonávať prácu na základe živnostenského oprávnenia.

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods.1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods.3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.